

Győri Orsolya HORROR VACUI

Egy lelakott lakás, tátongó hodály. A tiéd.
Az ajtók mögött testetlen üresség, s lesben áll,
évtizedek óta várakozik. Nem rád, de megkísért.
Tükrözi a csended, s ez visszhangra lel benned,

uralja a szobák sorát, majd kergetne messzire el,
mert őrizi magát, mint fal a téglát vagy törött
kémény égett poklát. Vársz, míg erősödik a neszezés,
s ahogy pereg a festék, s mállik a fal,

a vakolat repedéseiből tetszhalott mondat surrog
elő: megállj, te ott! Ne tovább! Vagy tán tudod,
hogyan hol van a tavalyi hó? S hol a szépség? S hogy
örülni a mai pocsolyáknak ma, s ne holnap tessék?

Mert ami aztán marad, csak sár, atomizált szén,
fáradt kellék e föld felszínén, fedni a puszta valót;
mert nélküled olvad el a hóban a nyom,
s lapát, faforgács a latba nem sokat nyom,

mert nem konzerválja a tetteidet semmi.
Az éhes salétrom lemarja a múltat,
s nem kell hozzá egyéb méreg-oldat. Ennyi.